

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret (Dania)
w dniu 16 kwietnia 2014 r. – Skatteministeriet przeciwko DSV Road A/S**

(Sprawa C-187/14)

(2014/C 202/13)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Østre Landsret

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Skatteministeriet

Strona pozwana: DSV Road A/S

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 203 ust. 1 kodeksu celnego ⁽¹⁾ należy interpretować w taki sposób, że usunięcie towaru spod dozoru celnego ma miejsce w sytuacji takiej jak ta rozpatrywana w postępowaniu głównym, jeśli należy przyjąć, iż a) każda z dwóch wszczętych odpowiednio w 2007 i 2008 r. procedur tranzytowych dotyczyła tych samych towarów albo też b) nie można wykazać tego, że chodzi tu o te same towary?
2. Czy art. 204 kodeksu celnego ⁽²⁾ należy interpretować w taki sposób, że dług celny powstaje w sytuacji takiej jak ta rozpatrywana w postępowaniu głównym, jeśli należy przyjąć, iż a) każda z dwóch wszczętych odpowiednio w 2007 i 2008 r. procedur tranzytowych dotyczyła tych samych towarów albo też b) nie można wykazać tego, że chodzi tu o te same towary?
3. Czy art. 859 przepisów wykonawczych ⁽³⁾ należy interpretować w taki sposób, że w okolicznościach takich jak te rozpatrywane w postępowaniu głównym dochodzi do naruszenia, które nie wywiera znaczącego wpływu na przebieg procedury celnej, jeśli należy przyjąć, iż a) każda z dwóch wszczętych odpowiednio w 2007 i 2008 r. procedur tranzytowych dotyczyła tych samych towarów albo też b) nie można wykazać tego, że chodzi tu o te same towary?
4. Czy pierwsze państwo członkowskie przywozu może odmówić podmiotowi będącemu podatnikiem w państwie członkowskim prawa do odliczenia podatku VAT z tytułu importu towarów zgodnie z art. 168 lit. e) dyrektywy o VAT ⁽⁴⁾, jeśli obowiązkowi podatkowemu w jego zakresie podlega przewoźnik, który nie jest ani importerem tych towarów, ani ich właścicielem, lecz jedynie dokonywał ich transportu i odprawy celnej w ramach opodatkowanych podatkiem VAT czynności spedycyjnych?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1)

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1)

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia (EWG) nr 2913/92 ustanawiające Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 253, s. 1)

⁽⁴⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1)

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Eparchiako Dikastirio
Lefkosias (Cypr) w dniu 16 kwietnia 2014 r. – Bogdan Chain przeciwko Atlanco LTD**

(Sprawa C-189/14)

(2014/C 202/14)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Eparchiako Dikastirio Lefkosias (sąd okręgowy w Nikozji)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bogdan Chain

Strona pozwana: Atlanco LTD

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy fakt, że zakres stosowania art. 13 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 883/2004⁽¹⁾ i art. 14 ust. 5 lit. b) rozporządzenia wykonawczego nr 987/2009⁽²⁾ obejmuje „osob[ę], która normalnie wykonuje pracę najemną w dwóch lub w kilku państwach członkowskich”, należy interpretować w ten sposób, że odnosi się on także do przypadku osoby zatrudnionej na podstawie umowy o pracę zawartej z jednym pracodawcą mającym siedzibę w jednym z państw członkowskich UE w celu wykonywania pracy w dwóch innych państwach członkowskich, nawet jeśli
 - (a) drugie państwo członkowskie, w którym dana osoba ma pracować, nie zostało jeszcze ustalone i nie mogło zostać przewidziane w momencie złożenia wniosku o wydanie formularza A1 z powodu szczególnego charakteru pracy, czyli tymczasowego zatrudnienia pracowników na krótkie okresy w różnych państwach członkowskich Unii Europejskiej?
lub
 - (b) czas zatrudnienia w pierwszym lub w drugim państwie członkowskim nie może jeszcze zostać określony bądź nie jest przewidywalny z powodu szczególnego charakteru pracy, czyli tymczasowego zatrudnienia pracowników na krótkie okresy w różnych państwach członkowskich Unii Europejskiej?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytania zawarte w pkt 1 powyżej, czy art. 14 ust. 5 lit. b) rozporządzenia wykonawczego nr 987/2009 może być interpretowany w ten sposób, że do celów stosowania art. 13 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 883/2004 wyrażenie „osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną w dwóch lub w kilku państwach członkowskich” odnosi się także do przypadku, w którym występują okresy bezczynności między dwiema pracami wykonanymi w różnych państwach członkowskich, podczas których pracownik nadal podlega tej samej umowie o pracę?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytania zawarte w pkt 1 powyżej, czy fakt, że właściwe państwo członkowskie nie wydaje formularza A1, wyłącza stosowanie art. 13 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 883/2004?
- 4) Czy art. 16 ust. 5 lub art. 20 ust. 1 lub jakkolwiek inny artykuł rozporządzenia wykonawczego nr 987/2009 nakładają na państwo członkowskie – na podstawie wstępnej decyzji państwa członkowskiego zamieszkania w odniesieniu do ustawodawstwa mającego zastosowanie – obowiązek wydania formularza A1 z własnej inicjatywy bez konieczności złożenia dodatkowego wniosku we właściwym państwie członkowskim przez zainteresowanego pracodawcę?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 166, s. 1–123).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 284, s. 1–42).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Helsingin hovioikeus
(Finlandia) w dniu 22 kwietnia 2014 r. – Valev Visnapuu przeciwko Kihlakunnansyöttäjä (Helsinki),
Suomen valtio – Tullihallitus**

(Sprawa C-198/14)

(2014/C 202/15)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Helsingin hovioikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Valev Visnapuu

Druga strona postępowania: Kihlakunnansyöttäjä (Helsinki), Suomen valtio – Tullihallitus

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dopuszczalność fińskiego uregulowania podatku akcyzowego od opakowań napojów, zgodnie z którym podatek ten jest pobierany, jeżeli opakowanie nie jest objęte systemem zwrotu, należy oceniać w świetle art. 110 TFUE zamiast art. 34 TFUE? Wspomniany system zwrotu musi być systemem kaucji, w którym opakowujący lub importer napojów – działając samemu lub w sposób przewidziany w fińskiej ustawie o odpadach lub w odpowiednich przepisach obowiązujących w prowincji Åland – zapewnia ponowne wykorzystanie lub recykling opakowań napojów w ten sposób, że opakowanie zostaje wykorzystane ponownie lub poddane recyklingowi.